

110 108

**ZAGADNIENIA
INWESTYCYJNE**

w świetle

prasy i literatury ekonomicznej zagranicą

W A R S Z A W A

~~ROK VI~~
ROK VII

~~1951~~
1952

~~Nr 10~~
Nr 1-22

Współzawodnictwo o obniżenie kosztu budownictwa.

/Tłumaczenie z gazety "Trud" Nr.12. z dn. 15.I.1952 r./

Działając w myśl treści Staliniowskiej o podwyższanie dobrobytu mas pracujących, Rząd Radziecki wydatkuje co rok miliardy rubli na budownictwo mieszkaniowe i kulturalno-bytowe. W Państwie Radzieckim robi się wszystko dla celowego powiększenia tempa i jakości budownictwa mieszkaniowego i kulturalno-bytowego.

Organizacje budowlane otrzymują coraz więcej nowego sprzętu i wysokojakościowych materiałów budowlanych i zdobyły już duże doświadczenie w stosowaniu przy pracy metod uprzemysłowionych. Wszystko to otwiera szerokie horyzonty do budowania szybko, dobrze i tanio.

W ostatnich latach zespoły wielu budowlanych trustów i zarządów, wykonując dyrektywy rządu w sprawie obniżenia kosztu budownictwa, osiągnęły znaczne sukcesy, a mianowicie: zniosły zbytek i przerosty w projektowaniu i kosztorysowaniu, zmniejszyły koszty ogólne, nauczyły się oszczędzać materiały budowlane. Są to jednak tylko wstępne kroki. Należy koniecznie walczyć z całą stanowczością i zapałem o dalsze obniżanie kosztu budownictwa. Jest to zadanie o pierwszorzędym znaczeniu państwowym. Już przeszło ówierać wieku temu tow. Stalin uczył nas, że: "Żyjąc ze swoich własnych zakumulowanych środków, musimy być szczególnie skąpi i wstrzeźliwi w wydatkowaniu tych zakumulowanych środków, starając się każdą kopiejkę zainwestować rozsądnie..."

Przodujący robotnicy, podmajstrzy i majstrowie, inżynierowie i technicy codziennie przejawiają twórczą inicjatywę w kierunku dalszego zwiększania wydajności pracy, obniżania kosztu budownictwa, jaknajdalej posuniętej oszczędności środków i materiałów budowlanych. - Niedawno brygadierzy, murarze piątego zarządu Moskiewskiego trustu Budownictwa Mieszkaniowego Aleksander Zawjałow i Michał Sziszimorow przystąpili do socjalistycznego współzawodnictwa o obniżenie kosztu budowy przy każdym rodzaju robót. Przy współdziałaniu inżyniera-ekonomisty M. Balickina, nowatorzy opracowali taki system planowania i ewidencji,

który umożliwił każdej brygadzie codzienne podsumowanie wkładu swej pracy w sprawę obniżenia kosztu budowy.

Inicjatywę czołowych murarzy w krótkim czasie podchwycili inni murarze Moskiewskiego trustu Budownictwa Mieszkaniowego, następnie włączyli się do tego socjalistycznego współzawodnictwa za przykładem Aleksandra Zawjałowa i Michała Sziszimorowa również malarze, parkieciarze, kamieniarze, tynkarze innych trustów budowlanych. Świadczy to, że sprawa rozpoczęta przez murarzy Moskiewskiego Trustu budownictwa mieszkaniowego jest aktualną, dostępną robotnikom wszystkich zawodów budownictwa, może i powinna znaleźć szeroki oddźwięk na wszystkich placówkach budownictwa!

Współzawodnictwo o obniżenie kosztu budownictwa obejmuje wszystkie najważniejsze ilościowe i jakościowe wskaźniki każdego rodzaju robót budowlanych, mianowicie: wydajność pracy, oszczędność materiałów budowlanych, wykorzystanie mechanizmów i.t.p. Należyta organizacja tego współzawodnictwa we wszystkich rodzajach robót budowlanych pozwoli ostatecznie skończyć z przeróbkami i niedociągnięciami, które podrażają koszt budowy. Jeżeli wszystkie brygady robotnicze będą pracowały jak brygady t.t. Zawjałowa i Sziszimorowa, które obniżyły koszt swoich robót o ponad pięć tysięcy rubli w ciągu jednego miesiąca, to domy mieszkaniowe będzie się budowało znacznie taniej! Na przykład w truście Moskiewskiego Oddziału budownictwa, współzawodnictwo na wzór produkujących murarzy Moskiewskiego trustu budownictwa mieszkaniowego, rozpoczęło się bardzo niedawno i już na początku, w ciągu 11 dni, malarze brygady Iwana Sokołowa obniżyli koszt robót więcej niż o dwa tysiące rubli, układacze zaś posadzki brygady Bazyliego Cepłajewa - o 2.266 rubli. Łatwo sobie wyobrazić, jakie korzyści przyniesie to trustowi w ciągu roku, jeżeli do współzawodnictwa włączą się wszyscy robotnicy!

Szeroki rozmach socjalistycznego współzawodnictwa o obniżenie kosztu robót i oszczędności materiałów budowlanych możliwy jest tylko w warunkach zorganizowania oddolnego planowania na wszystkich budowach. Wypada przypomnieć o inicjatywie Leningradzkiego majstra Sergiusza Moisiejewa, który opracował i wprowadził w życie na swojej placówce system planowania oddolnego, który umożliwił ewidencjonowanie nakładu pracy i rozobodu materiałów. Inicjatywa Moisiejewa nie stała się udziałem wszystkich majstrów tylko dlatego, że Ministerstwo budowy przedsiębiorstw przemysłu budowy maszyn poparło go tylko formalnie, a nie zorganizowało

oddolnego planowania na parcelach budowlanych .

Akcja rozpoczęta przez przodujących murarzy Aleksandra Zawjałowa i Michała Szyszimorowa stawia znów przed trustami i ministerstwami budownictwa mieszkaniowego i przemysłowego tenże problemat - o wprowadzenie oddolnego planowania: Kolegium Ministerstwa budownictwa mieszkaniowego i ogólnego KFSRR omawiając wspólnie z prezydium KC związku zawodowego inicjatywę murarzy Moskiewskiego trustu budowlano-mieszkaniowego , słusznie zauważyło, że nowa ta inicjatywa jest właściwie dalszym etapem rozwoju inicjatywy Sergiusza Moisejewa. W decyzji Kolegium i KC stwierdzono konieczność wszczęcia w najkrótszych terminach oddolnego planowania na budowach, celem umożliwienia każdemu zespołowi realnego ewidencjonowania wyników swojej walki o obniżenie kosztu budownictwa. Mądra, słuszna decyzja ! Zbyt wolno jednak się ją realizuje . Centralny Komitet Związku Zawodowego oraz Ministerstwo Budownictwa mieszkaniowo-ogólnego powinny nadać szybsze tempo tej nowej, pożytecznej akcji na wszystkich placówkach budowlanych .

Nie wystarcza zapoznanie robotników i inżynierów z nową akcją, należy doprowadzić do szerokiego rozwoju współzawodnictwa i nie tylko na placach , gdzie realizuje się budowę gmachów. Walcząc o obniżenie kosztu budownictwa, stachanowcy wymagają tego samego i od dostawców materiałów budowlanych. Murarze Moskiewskiego Trustu budowlano-mieszkaniowego nie są na przykład zadowoleni z produkcji szeregu cegielni , które dostarczają niestandardowe wyroby . Niejednakowe wymiary cegły utrudniają pracę murarzy, zmuszając ich do używania większej ilości zaprawy niż wymaga tego praca ze standaryzowaną cegłą, obniżają jakość robót i powiększają ich koszt. Związki Zawodowe w przemyśle materiałów budowlanych nie powinny lekceważyć tych słusznych zarzutów murarzy .

Współzawodniczący, dbając o każdą cegłę , opowiadają z oburzeniem jak organizacje transportowe Moskiewskiej Rady rozwożą znaczną część tej cegły, rzucając ją bezładnie do samochodów zamiast posługiwać się pojemnikami. Poważna strata cegły wskutek podobnego rodzaju jej przewożenia, odbija się znacznie na koszcie budownictwa. Tego rodzaju antygospodarcza praktyka jest niedopuszczalną . Najwyższy czas, ażeby Zarząd ciężarowego transportu samochodowego Moskiewskiej Rady zastanowił się nad sposobem pomocy budowlanym nowatorom w akcji obniżania kosztu budowy .

Obecnie wymaga się od Kierownictwa Gospodarczego i Związków zarządowych akcji następującej : Usunąć przeszkody napotyka-
ne przez zespoły, które rozpoczęły współzawodnictwo o obniżenie
kosztu budownictwa i ułatwić najszersze zastosowanie noworozpo-
czętej akcji. Wszędzie, w każdym zakątku naszej Wielkiej Ojczyzny
wre potężne budownictwo . Wznosi się zakłady przemysłowe, elek-
trownie i kopalnie , wyższe uczelnie i laboratoria, szkoły i
szpitale , domy mieszkalne i instytucje socjalno-kulturalne .
Każdy grosz wyasygnowany na te budowle powinien być zużyty roz-
sądnie , z największą korzyścią. Dlatego właśnie szeroki roz-
wój współzawodnictwa o obniżenie kosztu budowy , które rozpoczę-
li murarze Moskiewskiego trustu budownictwa mieszkaniowego,
stanowi poważne zadanie dla Związków Zawodowych , jednoczących
budowniczych we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej.

Przy budowach na taką skalę jak w Związku Radzieckim,
walka o obniżenie kosztu wszystkich rodzajów robót budowlanych,
oszczędność i powściągliwość w wydatkowaniu każdej kopiejki
mogą przysporzyć krajowi w ciągu jednego roku wiele, wiele milio-
nów rubli. Jest to poważny wkład na rzecz wzmocnienia potęgi
naszej Ojczyzny ! Powiększanie tego wkładu przez swoją codzien-
ną pracę - jest sprawą honoru każdego pracownika budownictwa!-

O dalsze udoskonalenie organizacji
x)
i zniżeniu kosztu budownictwa

Planowoje Choziajstwo r.1951 Nr.4

Naród radziecki pod kierownictwem wielkiej partii Lenina-Stalina zakończył pomyślnie wykonanie powojennego planu pięcioletniego o budowy i rozwoju gospodarki narodowej ZSRR. W okresie powojennym odnowano i zbudowano przeszło sześć tysięcy przedsiębiorstw przemysłowych, nie licząc drobnych zakładów państwowych i spółdzielczych. Wzrost pomyślnego wykonania planu inwestycyjnego majątek trwały przemysłu w porównaniu do r.1940 o 58%.

W roku 1950 Rada Ministrów ZSRR powzięła uchwały dziejowej w sprawie budowy elektrowni wodnych w Kujbyszewie i w Stalingradzie głównego kanału Turkmeńskiego, kanału Południowo-Ukraińskiego i Północno-Krymskiego, Kachowskiej elektrowni wodnej, Wołżańsko-Donieckiego kanału żeglugowego i sieci irygacyjnej w okręgu Stalingradzkim i Rostowskim.

Wspaniałe te budowle komunizmu, a także rosnąca z roku na rok skala inwestycji we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej, wymaga wielkich nakładów pracy, finansów i materiałów. Jedną z najważniejszych przesłanek zapewniających dalszy wzrost wielkości i tempa inwestycji jest zniżenie kosztu budowy drogą oszczędniejszego i racjonalniejszego projektowania budownictwa, zastosowania szerszych zarządzeń natury organizacyjno-technicznych i usprawnienia finansowania budownictwa.

x

x

x

W roku 1950 rząd powziął uchwałę o zniżeniu kosztów budownictwa o 20% drogą oszczędniejszego i racjonalniejszego projektowania ministerstwa musiały zniżyć koszt budowy przeciętnie o 15%. W tym celu organizacje projektowe musiały zrewidować istniejącą dokumentację w tym celu, blikwidować wszelką rozrzutność w zakresie kubatury i powierzchni

x) za dalsze ułuczsznienie organizacji i zniżenie stoimosti stroitielstwa.

chów przemysłowych przeznaczonych do użytku obywateli, wielkości terenów i linii komunikacyjnych, mocy wyposażenia technicznego i pomocniczego, wykończenia gmachów i budowli. Prócz tego niżenie kosztu budownictwa realizować należało drogą zastosowania agregatów budowlanych o wysokiej wydajności oraz drogą wpojenia najnowszej technologii i najnowocześniejszych metod produkcji budowlanej.

Wykonując to zadanie Rady Ministrów ZSRR ministerstwa i resorty zniżyły koszt pozostałych na dzień 1. VIII. 1950 roku obiektów w toku budowy przeciętnie o 20 - 25%, w czym na rzecz rewizji projektów przypada 15%. Jednakże ministerstwa i resorty w szeregu przypadków nie podołały postawionym zadaniom, albo potraktowały wykonanie zadania rządowego formalnie. Zamiast krytycznego przejrzania i przerobienia posiadanych projektów w myśl dyrektyw rządu, niektóre ministerstwa skreśliły tylko roboty dotyczące obiektów już zakończonych albo bliskich do ukończenia, skreśliły domy mieszkalne, budowę kanalizacji, wodociągów, gmachów o przeznaczeniu kulturalno-bytowym itp. W szeregu przypadków przy korygowaniu dokumentacji technicznej zdarzały się fakty nieuzasadnionego zmniejszenia a nieraz i zupełnego skreślenia nakładów na wyposażenia technologiczne, na nabycie narzędzi i części zapasowych. Ministerstwo przemysłu węglowego np. zmniejszyło koszt budowy jednego z szybów Średzuzgla o 28% w znacznym stopniu kosztem skreślenia z kosztorysu nakładów na wyposażenie techniczne oraz budowę obiektów mieszkalno-kulturalno-bytowych.

Ministerstwo przemysłu naftowego w grudniu 1950 r. zniżyło koszt budowy technikum w Banku o 4,9 miliona rubli a w styczniu 1951 r. zwróciło się do rządu z prośbą o zwiększenie dotacji na budowę o 1,9 miliona rubli. To samo ministerstwo zmniejszyło koszt budowy w okręgu Ufimskim o 1,5 mln. rubli kosztem wykonanych już i sfinansowanych przez bank robót. W innym przypadku w tym samym okręgu skreślono z kosztorysu budowy 5 mln. rubli, a środki te przekazano w trybie scentralizowanym organizacji wykonawczej na nabycie wyposażenia budowlanego i środków transportu.

Ministerstwo Elektrowni przy kontroli projektu jednej z elektrowni ciepłych zmniejszyło koszt budowy przez skreślenie obiektów już zbudowanych, sfinansowanych i oddanych do użytku. Ministerstwo budowy przedsiębiorstw przemysłu ciężkiego przy kontroli projektu domu mieszkalnego na wybrzeżu im. Frunzego w Moskwie zniżyło koszt

x/ Środkowo-azjatyckie kopalnie węgla / przypatka /

budowy drogą zmniejszenia powierzchni mieszkaniowej o 432 m. kwadratowe. Ministerstwo przemysłu budowy samochodów i traktorów przy kontroli kosztorysu Moskiewskich Zakładów motocyklowych zniżyło mechanicznie koszt budowy domów mieszkalnych o 15%.

Podobne fakty spotykamy w szeregu innych ministerstw: Ponadto niektóre ministerstwa i resorty nie wykonały zadania obniżki kosztu budowy wskutek niedostatecznego wykorzystania siły roboczej i mechanizmów budowlanych, nadmiernego zużycia materiałów budowlanych, nadmiernych kosztów ogólnych i wydatków administracyjnych.

Dzieje się to pomimo, że wszystkie organizacje budowlane posiadają ogromne rezerwy, umożliwiające nie tylko wykonanie zadania zleconego przez rząd, lecz nawet wykonanie jego z nadwyżką. Ministerstwo przemysłu budowy maszyn ciężkich przy kontroli projektów wielu fabryk zdołało znacznie zmniejszyć wartość kosztorysową wskutek zwiększenia współczynnika obciążenia obrabiarek (do 90%) oraz skupienia odlewni i innych oddziałów przygotowawczych w jednym budynku. Poważny efekt dało zastąpienie kosztownych nawierzchni asfaltowych na drugorzędnych mało obciążonych drogach i przejazdach dla straży ogniowej przez nawierzchnię żwirową na podkładzie naturalnego gruntu, a także dzięki zmniejszeniu szerokości jezdni na impasach do 3,5 m. wyrzeczenia się doprowadzania torów kolejowych do takich oddziałów jak modelowanie, remontowo-mechaniczne i narzędziowe.

W ministerstwie przemysłu materiałów budowlanych ZSRR przerobiono projekty dwóch sąsiadujących ze sobą fabryk moskiewskich, mianowicie: waty mineralnej i "Izoplitu" wskutek fuzji dwu fabryk, zrezygnowania z budowy kilku drobnych budynków służbowych i pomocniczych, oraz skoncentrowania ich w jednym jednopiętrowym budynku, jak też dzięki zastosowaniu potokowej technologii produkcji, udało się zmniejszyć ogólną wartość kosztorysową obiektu o 26%.

Ministerstwo przemysłu lotniczego zdołało zmniejszyć koszt metra kwadratowego powierzchni mieszkaniowej domu Nr 138 przy szosie Lenińskiej w Moskwie o 14% przez zastąpienie fundamentów z kamienia naturalnego przez fundamenty zmontowane z żelbetu, zlikwidowanie schodów kuchennych i przeplanowania mieszkań.

Doświadczenia prowadzących budów i biur projektów w wielu ministerstwach wykazuje, że zmniejszenie kosztu budowni mieszkalnych i kulturalno-bytowych osiągnąć można drogą zwiększenia liczby pięter i szerokości wznoszonych gmachów, zmniejszenia liczby klatek schodowych, lepszego planowania wnętrza, zastąpienia masywnych kapitalnych ścian wewnętrznych przez ściany szkieletowe.

Zmniejszenie kosztu budowy osiągnięto w wielu przypadkach dzięki zastąpieniu ciągłych fundamentów poniżej linii zamarzania na piasku i na gruntach piaszczystych. Znacznie ~~zmniejsza~~ zmniejsza się koszt budowy przy zastosowaniu cegły dziurawki i lżejszych konstrukcji ścian, zmniejszeniu grubości wewnętrznych ścian kapitalnych i ścian klatek schodowych. Duże możliwości niżenia kosztu budowy daje zastosowanie ogrzewania centralnego o jednym kominie. Zastosowanie zamiast monolitego betonu zmontowanych konstrukcji żelbetowych, lżejszych konstrukcji ciepłych dachów, nowych efektywniejszych i tańszych materiałów izolacyjnych ~~zmniejsza~~ poważnie koszt budowli przemysłowych i ogólnych.

Wyniki skorygowania projektów i kosztorysów mogłyby być jeszcze lepsze, gdyby ministerstwa i resorty opracowały przykładowe listy rozwiązań projektowych i ustaliły minimum obowiązujących zarządzeń, które stosować należy zarówno przy kontroli jak i przy opracowaniu nowych projektów budowli specyficznych dla każdego ministerstwa.

Zniżenia kosztu budowy drogą racjonalnego projektowania nie można traktować jako kampanii jednorazowej. Jest to dopiero początek rozwiązania wielkiego zadania, wobec którego stoją radzieccy architekci i inżynierowie.

Trafne rozwiązania, do których doszły poszczególne biura projektów i budowla należy szeroko wykorzystywać nadal przy projektowaniu nowych obiektów. Wiadomo np., że zwiększenie liczby pięter w domach mieszkalnych zmniejsza koszt metra kwadratowego powierzchni mieszkalnej oraz nakłady na sieci wewnętrzne i urządzenia. Według danych "Gorstrojprojektu" zastąpienia domów jednomieszkalnych przez dwumieszkalniowe zmniejsza koszt budowy osiedla o 18%. Przejście od domu parterowego do jednopiętrowego zmniejsza koszt metra sześciennego, przy innych warunkach niezmiennych, o 11%, do dwupiętrowego o 17%, do czteropiętrowego o 19%. Jeszcze bardziej zmniejszają się przy powiększeniu liczby pięter przypadające na metr sześcienny budowli koszty urządzeń, komunikacji zewnętrznych, drug, linii tramwajowych itp.

Pomimo to przy projektowaniu domów mieszkalnych w dużych miastach i osiedlach robotniczych zakłada się w wielu przypadkach tylko domy nałopiętrowe, a nawet jednomieszkalniowe. Dla budowli o większej liczbie pięter posiadamy wiele projektów typowych, podczas gdy dla domów mieszkalnych trzy i czteropiętrowych projektów takich prawie nie ma.

Biura projektów rzadko biorą pod uwagę możliwość wykorzystania cegły, jako materiału ekologicznego, umożliwiające wyraziście rozwiązania architektoniczne. Nie zawsze wykorzystuje się możliwość budowania suteryn czy półsuteryn, dla rozdzielenia w nich kłówa-

zynów, składów, pralni itp. Zapomniano najzupełniej o ogrzewaniu parowym, które w budowlach dwu-trzypiętrowych może zastąpić ogrzewanie wodne.

Ministerstwa żądać powinny od biur projektów oraz od rad ekspertów starannej analizy wartości kosztorysowej budowy, jej wskaźników techniczno-ekonomicznych, wyboru najracjonalniejszych w danych warunkach konstrukcji i materiałów, technologii, zdolności wytwórczej przedsiębiorstwa i terminów budowy.

Państwowy Komitet Rady Ministrów ZSRR do spraw budownictwa powinien przyspieszyć przegląd wydanych dawniej typowych projektów budowli, gmachów i sekcji mieszkalnych, a w szczególności - wydać albumy rysunków najracjonalniejszych konstrukcji budowlanych.

x

x

x

W kraju naszym stworzyliśmy potężny przemysł budowlany, wyposażony w najnowocześniejsze maszyny i mechanizmy.

W okresie powojennym przemysł radziecki opanował budowę i zbudował około 500 typów najnowszych maszyn budowlanych, a w tym- potężne elektryczne ekskawatery, zgarniacze, dźwigi, samochody samowyładowcze itp. Ogólna moc zbudowanych w r.1950 ekskawatorów przewyższa 13-tokrotnie moc ekskawatorów zbudowanych w przedwojennym roku 1940.

Wskutek postępów osiągniętych przez radzieckich konstruktorów maszyn, mechanizacja pracochłonnych procesów dochodzi przy wszystkich większych budowlach naszego kraju do 80-90%. Wyposażenie w mechanizmy radzieckiego robotnika budowlanego wzrosła przeciętnie dla całości budownictwa w ciągu ostatnich pięciu lat kilkakrotnie i przewyższa obecnie wyposażenie robotnika budowlanego w każdym z krajów kapitalistycznych.

Wykorzystanie potężnych środków mechanizacji budownictwa jest jednak dotąd w wielu przypadkach niedostateczne.

Największa moskiewska organizacja budowlana Ministerstwa budowy przedsiębiorstw ciężkiego przemysłu -trust "Stroitel"-zmechanizował robotę tylko w 60-70%.

Przy budowie elektrowni wodnej okręgu Mołotowskiego (Ministerstwa Elektrowni), pomimo olbrzymiego taboru potężnych i doskonałych maszyn wykopywano w r.1950 doły dla tmy prawobrzeżnej, ręcznie przerzucając wielokrotnie ziemię, podczas gdy ekskawatery stały beczynnie. Potężny-

średnio w ośrodkach wydobywania piasku, żwiru, szlaki i w pobliżu innych źródeł głównych surowców, albo bezpośrednio przy drogach wodnych i kolejowych.

Ogromne znaczenie dla gospodarki narodowej ma skrócenie terminów budowy i przyspieszenie uruchomienia budowlanych obiektów. Pomimo to nie dotrzymuje się terminów budowy szeregu obiektów ministerstwa przemysłu węglowego, naftowego, hutnictwa żelaznego i innych. Szczególnie przewleka się terminy włączenia do procesu produkcyjnego przedsiębiorstw i obiektów, które budują ministerstwa budowy przedsiębiorstw ciężkiego przemysłu i przedsiębiorstw budowy maszyn.

Uchwała rządu dotycząca obniżenia kosztu budowy przewiduje konieczność ustalenia wiążących terminów trwania budowy różnych obiektów. Państwowy Komitet Rady Ministrów ZSRR do spraw budowlanych powinien przyspieszyć opracowanie tych terminów w ten sposób, ażeby obowiązywały one w tym samym stopniu, jak warunki techniczne, i ażeby warunkiem premiowania budowniczych za uruchomienie przedsiębiorstwa było wykończenie obiektów w wyznaczonych terminach.

Duże możliwości obniżenia kosztu budowy kryją się w lepszym wykorzystaniu siły roboczej. Wydatki na robociznę wynoszą, jak wiadomo nie mniej niż 20% a łącznie z płacami dodatkowymi nawet więcej. Z tego powodu efektywne wykorzystanie robotników przy budowie a przede wszystkim przy produkcji elementów i półfabrykatów, może poważnie zmniejszyć koszt budowy. Rada Ministrów ZSRR zwróciła uwagę szeregu ministerstw i resortów na niedostateczne wykorzystanie siły roboczej pod względem czasu: i niewykonanie ustalonej w planie na trzeci kwartał 1950 r. normy produkcji na jednego robotnika.

Dyrektywy tej jednak i dziś jeszcze nie wykonują należycie budowy, wznoszone przez Ministerstwo budowy przedsiębiorstw ciężkiego przemysłu, Ministerstwo przedsiębiorstw konstrukcji maszyn i in. Strata czasu roboczego wynosi przy niektórych obiektach Ministerstwa budowy przedsiębiorstw ciężkiego przemysłu 18-20%. Nie mniejsze są straty przy poszczególnych obiektach Ministerstwa przedsiębiorstw budowy maszyn.

Okolo 20% ogólnej sumy kosztów budowy stanowią koszty ogólne, których znaczna część zależy od wielkości robót wykonywanych na jednym lub kilku placach i od terminów budowy. Im większa jest skala robót wykonywanych przez organizację budowlaną, im krótsze są terminy i większe jest tempo budowy, tym mniejszy jest - przy innych warunkach niezmiennych - odsetek kosztów ogólnych w całości kosztu

budowy.

W truście "Stroitiel", który w roku 1950 wykonał robót na sumę 77 mln. rubli, koszty ogólne wynoszą 15,8%, wydatki zaś administracyjno-gospodarcze 5,9% ogólnego kosztu wykonania robót. W truście "Centrostankostroj" x) przy rocznej sumie wykonanych robót wynoszącej 10,7 mln. rubli, koszty ogólne wynoszą 22%, koszty zaś administracyjno-gospodarcze 8,5% (grust "Moszilkstroj" xx) po wykonaniu na różnych placach budowlanych robót mniej więcej na tę samą sumę, jak "Akademstroj", xxx) "Kurortsanstroj", xxxx) i "Moswuztroj", xxxxx) wzięte razem, ma dwukrotnie mniejsze koszty administracyjno-gospodarcze w porównaniu z globalną sumą kosztów ogólnych tych organizacji. Koszty ogólne budowy wysokiego domu-nadbrzeżu Kotelniczeskim, oddznaczej się dużą wielkością robót i wysokim stopniem ich koncentracji na jednym placu są o 15% mniejsze, niż w truście "Stroitiel".

Scalenie i wyspecjalizowanie organizacji budowlanych oraz większe skoncentrowanie robót nie tylko zmniejsza koszty ogólne i administracyjno-gospodarcze, lecz zapewnia lepsze wykorzystanie pracy robotników i wyższe wskaźniki pracy mechanizmów budowlanych.

Duże możliwości niżenia kosztu budowy daje należyta organizacja zaopatrzenia, przewozów, magazynowania, a także oszczędne gospodarowanie materiałami budowlanymi i półwyrobami, ponieważ koszt materiałów budowlanych wraz z kosztami przewozów stanowi około 60% całości

05200 budowy Cement i wapno są najbardziej rozpowszechnionymi materiałami budowlanymi. Niewłaściwe dozowanie cementu, wapna, nieumiejętne ich magazynowanie, straty przy przewozach -wszystko to powoduje poważne przekroczenie obowiązujących norm zużycia tych materiałów. Murowanie z dzikiego kamienia, a nawet murowanie z cegieł wykonywa się nieraz na stężącej zaprawie cementowej wskutek czego około 50% cementu zużywa się nieefektywnie. W wielu przypadkach zastosuje się na budowach

x) Centralne zakłady budowy obrabiarek

xx) Moskiewskie zakłady budowy domów mieszkalnych

xxx) Zakłady budowy Akademii

xxxx) Zakłady budowy sanatoriów

xxxxx) Zakłady budowy szkół wyższych w Moskwie

przy wewnętrznych robotach wykończeniowych bez uzasadnienia zaprawę cementową lub cementowo-wapienną zamiast zaprawy wapienno-alabastrowej. Dążenie budowniczych do zastępowania wapna i alabastru przez cement tłumaczy się skomplikowaniem technologicznego procesu preparowania rozczywnów wapiennych i alabastrowych, a także nie wystarczającą produkcją tych materiałów. Zakłady wytwarzające wapno i alabaster opóźniły się pod względem koncentracji z zakładami przemysłu cementowego, są słabo zmechanizowane i często nie posiadają bocznic kolejowych. Napół chałupnicze metody produkowania wapna i alabastru są przyczyną wysokich cen tych materiałów.

Specjalnie omówić należy zastosowanie przy budownictwie mielonego wapna świeżo lasowanego. Odkrycie wynalazcy radzieckiego, budowniczego - praktyka, tow. Smirnowa w zakresie celowości zastosowania w budownictwie mielonego wapna świeżo lasowanego podkreślone zostało nadaniem mu tytułu laureata premii Stał inowskiej. Mielone wapno świeżo lasowane upraszcza technologiczny proces przygotowywania rozczywnów, uwalniając pracowników budowlanych z konieczności uprzedniego gaszenia wapna w dołach wapiennych. Wapno mielone w pełni zastępuje cement przy robieniu rozczywnów do robót kamieniarskich i tynkarskich oraz zmniejsza o 30-40% zapotrzebowanie cementu przy produkcji betonowych kamieni, bloków i wyrobów żelbetowych. Zastosowanie mielonego wapna świeżo lasowanego umożliwia prowadzenie robót murarskich oraz betonowych i tynkarskich w zimie, bez ocieplaczy i do ogrzewania elektrycznego.

"Magnitostroj" od szeregu lat pomyślnie stosuje wapno mielone i cement wapienno-szlakowy, który otrzymuje się przy łącznym mieleniu brył wapiennych i szlaki. Gaszenia wapna zaniechano tam już od lat kilku. Wapno mielone stosuje się również przy wielu budowach w Leningradzie, Swierdłowsku, Czelebińsku i innych wielkich miastach naszego kraju.

Dużą oszczędność cementu i wapna daje centralizacja przygotowywania betonów i rozczywnów, oraz scentralizowana fabrykacja betonowych i żelbetonowych wyrobów i bloków.

Bardzo karzystne jest pod względem ekonomicznym i technicznym mielenie klinkieru cementowego w lokalnych instalacjach, bliższych przewożeniu klinkieru od cementowni do kombinatu betonowego lub do cementowego elewatora nie wymaga wagonów krytych i opakowania.

Wielkość przewozów znacznie się zmniejsza dzięki zbyteczności opakowania i dodatków, które można znaleźć na miejscu. Załadunek i wyładunek klinkieru można z łatwością zmechanizować. Przechowanie klinkieru nie wymaga składów zamkniętych. Straty cementu sprawdza się w ten sposób do minimum. Mielenie klinkieru w miejscu użycia cementu umożliwia stosowanie efektywnej metody mielenia na mokro oraz regulowanie ilości i jakości dodatków zależnie od przeznaczenia cementu.

Doświadczenie budowniczych magnitogorskich stwierdza, że koszt instalacji młyńskich o zdolności wytwórczej do 30 ton na dobę nie przekracza 150 tys. rubli. Przy dużych instalacjach młyńskich wydatki na tonę zdolności wytwórczej są jeszcze mniejsze.

Szczególnie duże znaczenie ma rozwój budowy cementowych instalacji młyńskich dla wielkich obiektów budowlanych komunizmu. Olbrzymia skala zamierzonych robót betonowych i żelbetowych przy budowie elektrowni wodnej Kujbyszewskiej, Stalingradzkiej i Kachowskiej, głównego kanału Turkmeńskiego, kanału Południowo-Ukraińskiego i Północno-Kryńskiego wymaga ogromnych mas cementu. Obliczenia wstępne wykazują, że budowa cementowych instalacji młyńskich w okręgu budowy elektrowni Kujbyszewskiej i Stalingradzkiej oszczędzi wiele setek milionów rubli. Wyzwoli się w ten sposób dziesiątki tysięcy wagonów i poważny tonaż transportu wodnego dzięki zlikwidowaniu dalekich przewozów cementu gotowego z cementowni, które go dostarczają.

W związku z ogromną skalą inwestycji w naszym kraju dojrzała sprawa organizacji mielenia cementowego klinkieru i brył wapiennych we wszystkich przedsiębiorstwach przemysłowych kraju. Wykorzystując próby zastosowania instalacji młyńskich przy budowie węzła hydroelektrycznego pod Rybińskim oraz Magnitogorskiego kombinatu hutniczego, można zorganizować budowę instalacji młyńskich dla cementu i wapna w bryłach okręgowych, prowadzących budownictwo na większą skalę.

Przy wielu budowach obserwuje się znaczne przekroczenie norm zużycia żelaza i stali wskutek braku na placu budowlanym odpowiednich ich wymiarów. Gosplan^{x)} ZSRR i Ministerstwo Czarnej Metalurgii powinni zatroszczyć się o zwiększenie udziału baz "Metalzbyt" w zaopatrzeniu drobnych i średnich budów w żelazo i stal w odpowiednich profilach. Ministerstwo Czarnej Metalurgii powinno zatroszczyć się jednocześnie o zwiększenie produkcji drobnych profili żelaza i stali, a przede

x) Państwowe organizacje zaopatrzenia

wszystkim walcówce 3-4 mm. do produkcji armatury rozdzielczej ~~zastosowania~~ i armaturowej sieci przesiłkowej na zbył.

Poważne przekroczenie norm zużycia armatury przy budowach powstają również wskutek tzw. "tolerancji" przewidzianej w cennikach przemysłu hutniczego. Walcówka i stal armaturowa przybywająca na budowę ma z reguły średnicę ^{o 0,4-0,5/} mm. większą od nominalnej. Przemysł hutniczy powinien zwiększyć precyzję walcowania, wytwarzać żelazo i stal o tolerancji zarówno na plus jak i na minus. Duże wydatki nieprodukcyjne powstają na wielu budowach w związku z przewozem konstrukcji metalowych na znaczne odległości. Konstrukcje metalowe dla Moskwy i okęgów centralnych produkuje się na Uralu w Dniepropietrowsku, w Szczerbakowie i w innych miastach, a obciążenie wagonu wskutek niezgodności kształtów konstrukcji metalowych z gabarytem wagonów nie przekracza średnio 7 ton.

Technologia budowy konstrukcji metalowych jest w większości przypadków niezwykle prosta. Zorganizowanie fabryk, lub chociażby oddziałów konstrukcji metalowych przy wielkich budowach i w miejscowościach o intensywnej budownictwie nie wymaga wielkich inwestycji. Nie można więc uznać za normalną taką sytuację, gdy do okęgów i miast o wielkiej skali budownictwa przewozi się konstrukcje metalowe wytwarzane w odległych zakładach. Należy jak najbardziej do budów zakłady wytwarzające konstrukcje metalowe. Duże znaczenie ma to zastosowanie w okęgach mało zaludnionych (południowe okęgi ^{RSSR^x} i USRR ^{xx}) kaukazkie i środkowo-azjatyckie republiki radzieckie). Znane są przykłady pomyślnego stosowania trzciny i samanu ~~xxx~~ przy budowie osiedla robotniczego w pobliżu Guriewa. Na budowach w Azji Środkowej mamy liczne przykłady pomyślnego stosowania stropów dwusklepieniowych z cegły zamiast zwykłych drewnianych. Przy budowie Rybińskiego hydroujęzła oraz kanału Wołżańsko-końskiego i wielu innych szeroko stosuje się zamiast deskowania, okładziny betonowe i metalowe. ^{+/} miejscowych materiałów i konstrukcji, zastępujących czerło.

x) Rosyjska Socjalistyczna Federacyjna Radziecka Republika (Rossijskaja Socjalistичесkaja Federatiwnaja Sowjetskaja Respublika)

xxx) Saman to rodzaj cegły wytwarzanej z gliny z dodatkami nawozu, oraz słomy, włosia końskiego lub innych materiałów włóknistych. Tołkowyj Słowar t. 4 str.29 (przyp. tk.)

xx) Ukraińska Socjalistyczna Radziecka Republika (Ukraińskaja Socjalistичесkaja Respublika)

Poważnym źródłem niżenia kosztu budowy jest wszelkie zmniejszenie kosztu przewozu cegły od dostawcy na plac budowlany, kosztu załadunku, wyładunku i dostawy na miejsce robót.

Nieraz jednak budowle, położone bezpośrednio przy cegielni otrzymują cegłę z dalszych odległości. W Moskwie budowle położone wzdłuż kolei lub posiadające własne bocznice nieraz dowożą cegłę samochodami, podczas gdy cegłę wysłaną koleją skierowuje się na budowle odległe od kolei. W okręgu szczytu Leningradzkiej, gdzie buduje się na ogromną skalę domy mieszkalne, mamy cegielnię Nikolską, a część cegły z tego zakładu wysyła się na oddalone budowle, położone nieraz daleko poza granicami Moskwy.

Obok placu budowy Moskiewskiego uniwersytetu jest cegielnia, która dostarcza tej budowie tylko mniejszą część swej produkcji, większą zaś część wysyła na dalekie place budowlane, a w szczególności na budowę osiedla w Pierowo-pole. Natomiast na budowę uniwersytetu dowozi się cegłę z różnych oddalonych cegielni na odległość 15-20 kilometrów.

Dojrzała konieczność dalszego usprawnienia planowania, podziału i przewozów cegły. Należy doprowadzić do maksymalnego wyszkania ogólnej zdolności wytwórczej cegielni. Programy produkcyjne cegielni opracować należy biorąc za punkt wyjścia nie potrzeby danego resortu, lecz zdolność wytwórczą, zainstalowanego w fabryce wyposażenia technicznego. Całą nadwyżkę cegły (w stosunku do zapotrzebowania danego resortu) przekazywać należy do dyspozycji miejscowych organów planowania celem repartycji pomiędzy innych odbiorców. Należy koniecznie zlikwidować dalekie i krzyżujące się przewozy cegły. Maksymalne zmniejszenie wydatków na przeładowywanie cegły i zupełną, niemal likwidację jej tarczenia osiągnąć można przy przewozie w pojemnikach. Pomimo, że mamy dobre konstrukcje pojemników i liczne dodatnie próby ich stosowania, przewożony wciąż jeszcze nawet w Moskwie masy cegły z cegielni na budowę luzem. Przy niektórych budowach cegłę przywiezioną luzem układa się w pojemnikach dopiero przed transportowaniem jej przy pomocy dźwigu na miejsce robót.

W roku 1951 na mocy uchwały rządu zorganizowano w Moskwie scentralizowany przewóz cegły z cegielni na plac budowlany, przy czym załadowują cegłę na samochody robotniczy tych cegielni.

Pierwsze miesiące stosowania tego sposobu wykazały olbrzymie jego znaczenie dla sprawy zniżenia kosztu przewozu cegły. Zwolniono wskutek tego setki samochodów, które poprzednio stały w cegielniach w kolejce, czekając na cegłę. Zwolniło się tysiące tragarzy, towarzyszących samochodom; zwiększył się przewóz cegły w pojemnikach.

Dodatnie wyniki scentralizowanego zaopatrzenia budów w cegły w Moskwie należy szeroko wykorzystać przy budowach w innych dużych miastach. Łatwo zorganizować można scentralizowane przewozy cegły w skali resortowej w okręgach budujących duże objekty, co może poważnie zmniejszyć wydatki na dostawę cegły.

Wszystkie bez wyjątku budowy używają materiałów miejscowych kamienia, tłuczni, piasku, żwiru. Przy wydobyciu tych materiałów ich przerzucaniu i przewozie można najdoskonalsze metody pracy i najefektywniejsze mechanizmy do załadunku i wyładunku. Tak np. przy wydobywaniu kamienia stosować można masowe wybuchy, potężne ekskawatory, przy wydobyciu piasku i żwiru -koparki pompowe itd.

Pomimo to w olbrzymiej większości przypadków materiały sypkie przybywają na budowy z jeje zakładów pomocniczych, o prymitywnej mechanizacji, nie zaopatrzonych w składy produkcji gotowej, któreby mogły zapewnić automatyczną dostawę materiałów, nie posiadających nieraz wygodnych bocznie dojazdowych. Kamień, tłuczeń, żwir, i piasek, tak samo jak cegłę dostawiają na budowy kamieniołomy nie z najbliższego sąsiedztwa, lecz należące do innego resortu, a nieraz znacznie oddalone od miejsca budowy. Wszystkie budowy moskiewskiego Ministerstwa przemysłu elektrycznego otrzymują kamień dziki z własnych kamieniołomów w okręgu Penzeńskim, położonych w odległości 12 km. od kolei. A jednak -kamienie zdatne nie tylko do murowania, ale i robót okładzinowych istnieją w wielu rejonach obwodu Moskiewskiego. Są również w pobliżu Moskwy duże pokłady żwiru. Lecz kamienie i żwir wydobywają w okręgu Moskiewskim tylko niektóre ministerstwa na własne potrzeby, a inne ministerstwa dowozić je muszą z własnych kamieniołomów położonych w innych okręgach. Przy należytym zorganizowaniu wydobycia mechanizacji zakładów złoża podmoskiewskie mogłyby w zupełności zaopatrzyć wszystkie moskiewskie budowy w tani względnie kamień i żwir.

Inwestycje finansuje obecnie kilka banków inwestycyjnych. Banki finansują budownictwo z dotacji budżetu państwa i z własnych środków organizacji gospodarczych, formują zapasy środków obrotowych organizacji budowlanych, przyznają im krótkoterminowe kredyty (zwrotne) na sezonowe zaopatrzenie w materiały i na zaspokojenie niektórych innych potrzeb, a także organizują skupianie własnych środków przedsiębiorstw czynnych w postaci amortyzacji, planowej akumulacji i ponadplanowego zysku.

Banki kontrolują jednocześnie działalność gospodarczą organizacji budowlanych, prawidłowość opłacania wykonanych robót budowlano-montażowych, posiadanie przez budowy zatwierdzonych projektów i kosztorysów oraz jakość dokumentacji kosztorysowej.

Obecny tryb finansowania budownictwa ma jednak szereg istotnych wad. Banki opłacają wykonanie roboty na podstawie spisów (cenników) wycen jednostkowych za faktycznie wykonane wielkości robót w zakresie poszczególnych elementów konstrukcyjnych, niezależnie od przebiegu budowy danego obiektu w całości.

Regulowanie należności za faktycznie wykonane roboty według wycen cenników nie wytwarza dla organizacji budowlanej bodźców ku wyszukiwaniu możliwości zmniejszenia kosztu robót drogą zmiany sposobów ich prowadzenia, zastąpienia kosztownych materiałów i konstrukcji przez tańsze itd. Dzisiejszy sposób opłacania wykonanych robót nie odpowiada uprzedmiotowemu i szybkościowym metodom budowy i powoduje rozpraszenie uwagi organizacji budowlanych na objekty o "korzystnych robotach".

Formy kredytu przyznawanego organizacjom budowlanym przez banki finansujące inwestycje są nadzwyczaj ograniczone. Banki nie przyznają kredytu na wykonanie szeroko pomyślanych robót przygotowawczych na placu, ani na przywiezienie zawczasu materiałów, konstrukcji i elementów w skali koniecznej przy prowadzeniu budowy metodami szybkościowymi. Nie przyznaje się również kredytu na pokrycie tzw. "robót w toku" które powstają w związku z wykonaniem robót według harmonogramu łącznego, metodami potokowymi lub szybkościowymi. Wskutek tego w wielu przypadkach stawia się organizacje budowlane, prowadzące roboty metodami postępowymi, w trudnej sytuacji finansowej.

Nieraz w podobnych przypadkach organizacje budowlane rezygnują z uprzedniego przygotowania się do budowy i od razu rozpoczynają w prymitywny sposób wykonanie robót podstawowych, ponieważ należność za te roboty reguluje się na podstawie aktów wykonanych robót, pod-

ZAG. DNIENIA INWESTYCYJNE
=====

w świetle prasy i literatury ekonomicznej zagranicą.

R o k 1951

S p i s t r e ś c i

- Nr 1 - Kredytowanie dostaw z importu urządzeń i materiałów budowlanych.
- Finansowanie nakładów inwestycyjnych przez Bank Państwa i wzajemną obsługą Banków Inwestycyjnych.- Tłumaczenie rozdziałów XV i XXII z pracy pod red.doc.I.D.Szera p.t."Finansowanie budownictwa przemysłowego" (Finansowanie przemysłowo-stroitelstwa).
- Nr 2 - Z.I. Szkundin. O naturze prawnej rachunku rozliczeniowego (Sowieckie Gosudarstwo i Prawo Nr 5/1950).
- Nr 3 - F.Dobrynin i L.Kwitnickij. O ulepszeniu prac projektowo-kosztorysowych w budownictwie (Planowe Chożajstwo Nr.6 z r.1950).
- Nr 4 - Artykuł wstępny. Nieustannie zniżać koszt i podnosić jakość budownictwa mieszkaniowego (Architektura i Stroitelstwo Nr.7/1950).
M.Szarenow i W.Bogomolow. Drogi obniżenia kosztów masowego budownictwa mieszkaniowego.(Architektura i Stroitelstwo Nr.12/1950)
- Nr 5 - P.Denisow. Wypóbowanie w praktyce jest najlepszym sprawdzianem metody. (Woprosy Ekonomiki Nr.1/1951).
- Nr 6 - P.Orłow i I.Romanow. Przyczynki do zagadnienia metodologii porównywania wariantów projektowanych budowli. (Woprosy Ekonomiki Nr.1/1951.)
- Nr 7 - V.Diaczenko. Rozrachunek gospodarczy jako socjalistyczna metoda gospodarowania (Woprosy Ekonomiki Nr.2/1951).
- Nr 8 - L.Gatowski. O działalności gospodarczo-organizatorskiej państwa radzieckiego w okresie powojennym (Woprosy Ekonomiki Nr.3/1951)
- Nr 8 - I.K.Finogradow. Kontrola sprawozdawczości inwestycyjnej (Miestna Statistiki, Nr.1/1951).
2. Merytoryczne podstawy statystyki inwestycyjnej (Statistische Praxis Berlin Nr.11/1950)
- Nr 10 - 1. J.Żukowski i L.Russakowski. Wielkie stalinowskie budowle i ich rola w stworzeniu materialno-produkcyjnej bazy komunizmu.(Planowe Chożajstwo Nr.4/1951).
2. Inż.St.Michotek. Doświadczenia radzieckie w budownictwie polskim (Opracowanie oryginalne).
- Nr 11 - 1. M.Czarkow. Wytrwale prowadzić walkę o obniżenie kosztu budownictwa (Sowieckije Finansy Nr.1/1951).
2. M.N.Vincentini. Kontrola cen materiałów i sprzętu przy opłacie rachunków (Skróty podręcznika dla pracowników banków finansujących inwestycje).

czas gdy szeregu robót przygotowawczych (przygotowanie elementów, półwyrobów) bank nie opłaca i nie kredytuje w całej ich wielkości. Należy koniecznie przyspieszyć opracowanie nowych "Przepisów finansowania inwestycji". W przepisach tych przewidzieć należy przejście do scalonych rozliczeń w budownictwie, na podstawie zatwierdzonych kosztorysów, za obiekt w całości, a w przypadkach znacznej wartości obiektu - za poszczególne jego części z tym, by opłata robót według wycen jednostkowych stosować tylko do wyjątkowo wielkich budowli, albo do obiektów, finansowanych na mocy decyzji rządu bez zatwierdzonych kosztorysów.

Jednocześnie ze scaleniem rozliczeń przewidzieć należy możliwość przyznawania organizacjom budowlanym płatnego kredytu sprzyjającego rozwojowi robót na placu, a także przyznania kredytu na wykonanie a nieopłacone przez bank części budowli, co jest konieczne przy scaleniu obrotów.

Zapewnić należy też organizacjom budowlanym opłacanie robót trudności według ich wartości kosztorysowej w przypadkach zastąpienia kosztownych materiałów i konstrukcji przez tańsze, bez pogwałcenia warunków technicznych i bez pogorszenia eksploatacyjnych warunków budowli. Stosować trzeba na wielką skalę premiowanie organizacji budowlanych w przypadkach ulepszenia z ich inicjatywy zatwierdzonych projektów, analogicznie do premiowania biur projektów za oszczędne rozwiązania projektowe.

W Związku Radzieckim rozpowszechniło się poważnie wykonywanie robót budowlanych w porze zimowej. Świadczy to o olbrzymich postępach w dziedzinie likwidowania sezonowego charakteru robót budowlanych. Roboty prowadzone w zimie skracają terminy budownictwa, doskonale wykorzystanie środków trwałych, zmniejszają wydatki administracyjno-gospodarcze i koszty ogólne, a w wyniku ostatecznym - przyczyniają się do niżenia kosztów budownictwa jako całości.

Wykonywanie robót budowlanych w zimie powoduje jednak pewne dodatkowe wydatki w porównaniu z warunkami letnimi. Najbardziej podnosi koszt budowy wykonywanie robót w zimie robót ziemnych (przy kopaniu zamarzających gruntów) betonowych i wykończeniowych /w przypadkach procesów mokrych/.

Stosowany obecnie tryb wypłacania dodatków zimowych w zależności od faktycznie wykonywanych w zimie robót nie zachęca do należącego planowania przez organizacje budowlane pracy w ten sposób, bo w okresie zimowym wykonywało się roboty wymagające minimum wydatków dodatkowych, albo też rzeczywiście konieczne do wykończenia obiektu w terminie. Regulować nadwyżkę kosztu robót wykonywanych w zimie

należy według norm zespołowych, które zależą powinny od charakteru budowli i strefy temperaturowej miejsca budowy, a nie zależą od charakteru faktycznie wykonywanych w ziemi robót. Stosowane obecnie "Tymczasowe scalenie normy podrożenia robót wykonywanych w warunkach zimowych" wymagają poważnego zrewidowania gdyż obniżenie ich w roku 1950 o 15% jeszcze nie usunęło nadmiernych środków państwowych przy opłacaniu zimowych nadwyżek kosztów według tych norm.

Radziecki socjalistyczny przerysł budowlany posiada olbrzymie materialno-techniczne możliwości dalszego usprawnienia organizacji i mechanizacji budownictwa oraz zmniejszenia jego kosztów.

Liczne kadry budowniczych radzieckich, wychowane przez partię Lenina-Stalina, zdolne są do rozwiązywania wszelkich najbardziej złożonych zadań budownictwa. Budowniczy radzieccy, po wywalczeniu olbrzymich postępów w budownictwie okresu powojennego wykonują z honorem dyrektywy partii, rządu i towarzysza Stalina w sprawie zniesienia kosztu budowy drogą dalszego wpajania progresywnych rozwiązań projektowych, udoskonalenia organizacji produkcji budowlanej i przestrzegania najsurowszego reżimu oszczędności w wydatkowaniu środków narodowych.

Aneks do artykułu p. 10.

" O dalsze udoskonalenie organizacji i zmniejszenie kosztów budownictwa".

F. Debrynin i L. Kwitnickij .

E r r a t a .

Przy przepisrywaniu na woskówki opuszczono ustępy następujące:

1/ Na stronie 4-tej w drugim wierszu od góry:

"... fundamentów z kamienia budowlanego przez zmontowane fundamenty żelbetowe i betonowe oraz zrezygnowaniu z pogłębienia fundamentów poniżej linii zamarzania

2/ Na stronie 6-tej w czwartym wierszu od dołu §

"... "Sojuzekskawacja" , "Hydromechanizacja", "Fundament-
stroj" a także drogą stworzenia niektórych nowych wyspecjalizowanych organizacji podobnego typu. Próby pracy takich trustów wykazują, że zapewniają one lepsze wykorzystanie posiadanych mechanizmów. Dane sprawozdawcze z szeregu lat wykazują na przykład , że produkcja na 1 metr sześcienny pojemności czerpaków "Sojuzekskawacji"

INDEKS ALFABETYCZNY

Architektura i Stroitelstwo

Artykuł wstępny - Nieustannie zniżać koszt i podnosić jakość budownictwa mieszkaniowego - "Architektura i Stroitelstwo" Nr. 7 z lipca 1950r.

BOGOMOŁOW W. SZARONOW M. - Drogi obniżania kosztów masowego budownictwa mieszkaniowego "Architektura i Stroitelstwo" Nr. 12 1950r.

CZARKOW M. - Wytrwale prowadzić walkę o obniżenie kosztu budownictwa "Sowietskije Finansy" Nr. 1 1951r.

DIACZENKO W. - Rozrachunek gospodarczy, jako socjalistyczna metoda gospodarstwa "Woprosy Ekonomiki" Nr. 2 z dnia 26.III.1951 r.

DENISOW P. - Wypróbowanie w praktyce jest najlepszym sprawdzianem metody. "Woprosy Ekonomiki" Nr. 1 z marca 50

DOBRYNIN F. KWITNICKIJ L. - O ulepszeniu prac projektowo-kosztorysowych w budownictwie "Planowoje Choziastwo" Nr. 6 z 50r.

GATOWSKIJ L. - O działalności gospodarczo-organizatorskiej państwa radzieckiego w okresie powojennym "Woprosy Ekonomiki" Nr. 3 z dnia 27.III.51r.

KWITNICKIJ L. DOBRYNIN F. - O ulepszeniu prac projektowo-kosztorysowych w budownictwie "Planowoje Choziastwo" Nr. 6 1950r.

MICHOTEK St.inż. - "Doświadczenie radzieckie w budownictwie polskim" - opracowanie oryginalne. /Fragmenty referatu, opracowane dla zakąg budowlanych w ramach akcji Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa/.

ORŁOW P. ROMANOW I. - Przyczynek do zagadnienia metodologii porównywania wariantów projektowanych budowli. "Woprosy Ekonomiki" Nr. 1 1951r.

ROMANOW I. ORŁOW P. - Przyczynek do zagadnienia metodologii porównywania wariantów projektowanych budowli "Woprosy Ekonomiki" Nr. 1 1951r.

RHSSAKOWSKIJ E. ŻUKOWSKIJ - Wielkie stalinowskie budowle i ich rola w stworzeniu materialno-produkcyjnej bazy komunizmu "Planowoje Choziastwo" Nr. 4 lipiec-sierpień 1951r. tłumaczył i opracował zespół Centrali BI.

"STATISTISCHE PRAXIS" - Merytoryczne podstawy statystyki inwestycyjnej.

SZARONOW M. BOGOMOŁOW W. - Drogi obniżenia kosztów masowego budownictwa mieszkaniowego "Architektura i Stroitelstwo" Nr. 12 1951r.

SZER J.D. - Kredytowanie dostaw z importu urządzeń i materiałów budowlanych. Tłumaczenie rozdziału XV-go z pracy pod red. dra J.D. Szera p.t. "Finansowanie przemysłowego stroitelstwa". Finansowanie nakładów inwestycyjnych przez Bank Państwa i wzajemna obsługa Banków Inwestycyjnych "Tłumaczenie rozdziału XXII-go jak wyżej.

- SZKUNDIN Z.I. -Sowietskije Gosudarstwo i Prawo" Nr.5 1950r.
- VINCENTINI M.N. -Kontrola cen materiałów i sprzętu przy opłacie rachunków "Kontrola za cenami na materiały i oboрудование przy opłacie szetow-faktur"
"Gosfinizdat -1950" /skrótowe tłumaczenie podręcznika dla prac.banków finansujących inwestycje/
- VINOGRADOV I.K. -Kontrola sprawozdawczości inwestycyjnej. Informator Statystyki Organ Centr.Urzedu Stat. przy Radzie Min ZSRR Nr.1 1951r.
Metoryczne podstawy statystyki inwestycyjnej. "Statistische Praxis" Berlin Nr.11 1950r.
- ZUKOVSKIJ J.RUSSAKOVSKIJ E.
Wielkie stalincowskie budowle i ich rola w stworzeniu materialno-produkcyjnej bazy komunizmu. "Planowoje Choziajstwo" Nr.4 lipiec-sierpień 1951r. tłumaczył opracował zespół Centrali B.I.